

„Menjetek... hirdessétek.” Ez az első missziói parancs, amit a tizenkét tanítvány (apostol) kap Jézus Krisztustól. A másik, amit a feltámadása után mond, ennél bővebb. Mi ezt a másodikat szoktuk úgy tekinteni, mint a nekünk szóló missziói parancsot, de annak az alapja is ugyanaz, mint az elsőnek, ami itt hangzik.

Az üzenetküldő: Jézus Krisztus, Isten Fia. Ő határozza meg az üzenetet, nem én. Az Övé, és azt kell átadnom. Nem változtathatom meg, nem alakíthatom úgy, hogy „könnyebben befogadható” legyen. Jézus itt még azt is elmondja, milyen szavakkal kezdjük: „elközelített a mennyeknek országa”. – Ez az üzenet: elközelített, azaz Jézus Krisztusban jelen van a mennyek országa, azaz Isten Országa (Márk, Lukács szerint), Isten királyi hatalma. „Isten Országát” (így nevezve) először Keresztelő János hirdette, majd Jézus maga is így kezdte a szolgálatát. De nemcsak szavakkal hirdette, hanem az egész életével, szolgálatával. Őbenne, Őrajta lehetett látni, milyen az, aki teljesen Isten hatalma alá rendeli magát, akit nem befolyásol a világ. Ő hozta el, mutatta meg azt a szeretetet, könyörületet, de szentséget, igazságot is, ami Isten uralmára jellemző. Ő készítette el az utat, hogy mi is beléphessünk az Ő Országába: oda, ahol mi is – új szívvel – Isten akaratát tehetjük, ahol nem tart fogva a bűn, mert azoktól Ő megszabadított; ahol mi is gyakorolhatjuk azt a szeretetet, ami Őbenne van, ahol képviselhetjük az Ő igazságát. Ahol nem kell kompromisszumokat keresnünk a világgal, nem evilági „bölcsséggel”, gondolkodással kell meghoznunk a döntéseinket, hanem ahol egyre jobban megismerjük Őt, elválóztatunk értelmünk megújulásával, és így tudunk az embereknek teljesen mást – jobbat, magasabb rendűt – adni, mint amit ők ismernek.

Ez az ország, ez a hatalom „közelített el”, ez volt Isten mondanivalója az embernek Jézus földi életének idejétől kezdve. Az ehhez tartozó felszólítás ez: „térjete meg”: forduljatok el a bűneitektől – kinek mi volt a bűne, Keresztelő János egyenként is megmondta ezt az embereknek. Forduljatok oda Istenhez, figyeljete oda, vegyétek el, amit adni akar. Az Ő békességét akarja adni a bűneink miatti harag helyett, és rajtunk áll, hogy elfogadjuk, vagy nem (Lk 10,5–6).

Ezért küldi ki Jézus a 12 tanítványt, ezt kell hirdetniük. Itt még csak „Izrael házának elveszett juhaihoz” kell menniük, pogányokhoz, samaritánusokhoz nem; ez bővül később: Mt 28,19; ApCsel 1,8. Izrael ismerte Isten ígéreteit a Messiásról, ők hallgatták Keresztelő Jánost is, nekik kellett volna először felismerniük Őt és elismerniük Ūrnak maguk felett, és ezzel kellett volna tanúskodniuk a pogányok felé. – Izrael akkor elutasította Jézust, és amikor Jézus így imádkozik: „a világ nem ismert meg téged, de én megismertelek, és ők is felismerték, hogy te küldtél el engem” (Jn 17,25), ott a „világ” éppen úgy vonatkozik az Őt elutasító Izraelre, mint a pogányokra. „E világból valók” – csak az nem az, aki Krisztusé lett. A tanítványok az Övéi voltak, így nekik kellett tanúskodniuk – most Izraelnek, később „minden népnek”.

Jézus mégis megkeresett a földi élete idején pogányokat, samaritánusokat: samáriai asszony, kánaáni asszony, római százados stb. De most a tanítványokat küldi – és ahogyan nekik megmondta, kikhez menjenek, nekünk is megmondja. Azokat, akikhez nem küld, Őrá bízhatjuk: őket is elérheti az evangélium. Menjünk azokhoz, akikhez küld, és hirdessük „Isten Országát”: magát Krisztust. Azt, hogy Ő adott nekem is új életet, és amit most teszek, azt az Ő nevében teszem. Amit a 12 tanítványnak tennie kell: leprásokat megtisztítani, halottakat feltámasztani..., azt ember a saját képességeivel nem tudja megtenni. Amikor megtörtént egy-egy ilyen csoda, el kellett mondaniuk: ezt Jézus Krisztus tette. Amikor mi olyat teszünk (általunk olyasmi történik), ami nem tőlünk van, és rácsodálkoznak, el kell mondanunk: ezt nem „a mi erőnkkel vagy kegyességünkkel” (ApCsel 3,12) tettük, hanem Jézus Krisztus tette azért,

hogy megismerjék Őt, benne Isten hatalmát – megismerhessék Isten Országát, és beléphessenek abba.

„Ingyen kaptátok, ingyen adjátok... mert méltó a munkás a kenyerére” – ezzel az Úr maga biztosít arról, hogy Ő gondoskodik mindenünkről. Mi az Ő alattvalói vagyunk, akikről Ő teljes egészében gondoskodik, ezzel is azt hirdeti, hogy Ő Király.

„Amikor bementek a házba, köszöntétek”. A „békesség” köszönésből evangélium lesz: Isten kínálja az Ő békességét. Erről kellett beszélniük a tanítványoknak. Itt derült ki, hogy az a ház valóban „méltó-e” arra, hogy ott lakjanak – nem a tanítványok, hanem maga Krisztus. Elfogadják-e azt a békességet, amit Isten ad, és úgy, ahogy Ő kínálja: megtérve, odafordulva Istenhez? A tanítványok már elfogadták, és erre emlékezniük kell: ha elutasítják őket, az nem ronthatja el az ő békességüket.

„Aki titeket hallgat, engem hallgat, és aki titeket elutasít, engem utasít el” – és annak az ítélete is ennek megfelelő lesz. Sodomának és Gomorának könnyebb dolga lesz, mert azok „megtértek volna, ha látják azokat a csodákat”. – Ma is látniuk kell az embereknek a „csodákat”: azt, hogy Jézus Krisztus ma is tud új szívet, új életet adni. Akik erről bizonyosságot tudunk tenni, tegyük is meg! Lehet a válasz elutasítás, bántás, üldözés – ne féljünk tőlük, szóljunk tovább és éljük tovább a hitünket, mert csak ez által ismerheti meg Krisztust bárki.

Krisztus visszajön és ítéletet tart. Elítéli azokat, akik elutasították, és megtagadja azokat, akik megtagadták. Azokról tesz vallást, akik róla vallást tettek. Ő addig is sokszor mondja nekünk: ne féljete tőlük! Erősödjünk meg Őbenne, és hirdessük Őt – bizonyossággal abban, hogy igaz, amit hirdetünk, és abban, hogy közben Ő velünk van!

Mt 10,40

„Aki titeket befogad, az engem fogad be, és aki engem fogad be, az azt fogadja be, aki elküldött engem.”